

Kvällsljus över bergen mellan Piratbukta och Åsgårdfonna.

an de installerar sig i gäststugan Laksevåg förbereder Leena och jag middagen i Vinterpalatset. Det blir en minnesvärd kväll med mycket prat och stearinljus som brinner till långt frampå småtimmarna.

När alla vaknat till liv äter vi gemensam lunch innan våra polska vänner drar vidare mot Spetsbergens nordspets Verlegenuken där de vänder kosan söderut mot sydspetsen Sørkapp. De kopplar ihop sig två och två efter varandra framför var sin 80 kilo tung pulka som rymmer all utrustning. En stund senare försvinner de bakom norra udden med kraftig medvind i ryggen.

På kvällen har iskanten närmast sig betydligt och på morgonen ligger den i höjd med Vassfarbukta. Efter detta konstaterande går vi in för att äta frukost. När vi råkar kika ut igen blir det bråttom värre. Det har redan bildats sprickor i bukten nedanför. Jag slänger snabbt på mig flytväst och isdubbar och springer ut på isen för att rädda vår enda hajlina, medan Leena håller utkik från en höjd vid stranden beredd att varsla mig om någon råk öppnar sig. Det går vägen. Tio minuter efter jag kommit iland är all is borta.

I början av april är solen uppe över halva dygnet och går ner i havet norr om Gråhukuken.

Nästa dag är det riktigt varmt med avtagande vind. Isen har nu dragit sig tillbaka ytterligare en mil söderut. Under en skidtur inåt land passerar jag branterna vid Strøen, där nio vittrutar skrockar förnöjt på sina kommande häckningshyllor. På kvällen har solen töat bort snön på Vinterpalatsets södra vägg så mycket att Leena och jag tvingas plocka fram snöknivarna och ägna resten av dagen åt snöblocksrenovering.

Helst skulle vi vilja utnyttja det fina vädret för långfärder till mera avlägsna mål. Men påsken står för dörren och då lär en del av Longyearbyens invånare utnyttja längledigheten till att fara den 25 mil långa sträckan norrut med snöskoter. Därför beslutar vi oss för att avvakta eventuella färder till efter helgen.

På skärtorsdagen brakar det loss med besked och det blir några intensiva dagar. Det är en överklig känsla när vi hör avlägset skoterljud närma sig. Först kommer de tre vännerna Alf, Kjell och Tor farande på ett kort besök, innan de ger sig tillbaka till sitt läger i Villa Møen tre mil söderut. Några timmar senare kommer tre bergsklättrare som spenderat några dagar på de höga bergen öster om Austfjordneset. Strax efter knackar polisassistenten Geir Moe på dör-